

[Finansministeren.]

skatteyderes indtægtsforhold. Da der ved statsskatteloven af 1903 blev gennemført egentlige indkomstansættelser til brug for påligning af statsskat, gik man over til at benytte skatteyderens indkomster som grundlag for påligningen af den kommunale skat. Betegnelsen skat efter formue og lejlighed blev dog bevaret. Ved skatteligningen foretog man nu en konkret vurdering af indkomstens værdi som målestok for skatteevnen gennem en regulering af det indkomstbeløb, hvoraf skatten til staten skulle beregnes. Denne regulering omfattede dels forhøjelse efter indkomstkildernes art (formueforhøjelsen), dels forhøjelser eller nedsættelser efter lejlighed. Kommuneskatten beregnedes af de således regulerede indkomstbeløb med en for kommunens skatteydere fælles såkaldt ligningsprocent.

I princippet er disse regler stadig gældende i samtlige kommuner uden for de tre hovedstadskommuner. Der er dog siden 1903 sket forskellige ændringer. Kildeartsbeskatningen er efterhånden gået af brug i samtlige købstæder og $\frac{3}{4}$ af sognekommunerne, og reguleringen efter lejlighed foretages — efter at der er indført hustru- og børnefradrag — hovedsagelig alene efter indkomstens størrelse. I samtlige købstæder og et stort antal sognekommuner sker reguleringen efter lejlighed nu ved hjælp af faste skalaer — de såkaldte ligningsskalaer — uden nogen konkret vurdering af den enkeltes skatteevne. Reguleringer efter formue og lejlighed tager i de kommuner, hvor faste ligningsskalaer benyttes, fortrinsvis sigte på at tilvejebringe en vis progression i den kommunale indkomstskat.

Den indkomstbeskatning, der fremkommer ved anvendelsen af disse regler, har imidlertid en uheldig tendens til at ramme indtægtsforøgelse på visse indtægtstrin urimelig hårdt og stemmer kun dårligt med de beskatningsprincipper, der ellers anvendes her i landet. Da selve systemet medfører, at en skatteyder ved en indtægtsforøgelse f. eks. fra 9 000 til 10 000 kr. rykker

op på et trin i ligningsskalaen, hvor indkomsten forhøjes mere end hidtil, vil denne yderligere forhøjelse nemlig ikke alene ramme den 1 000 kr.s indkomstforøgelse, men tillige hele den oprindelige indkomst på 9 000 kr. Dette bevirker, at skattestigningen set i forhold til indtægtsforøgelsen på de 1 000 kr. bliver særdeles kraftig.

Er man nået op over det indkomsttrin, hvor den maksimale forhøjelse af indkomsten sætter ind, vil yderligere indtægtsforøgelse derimod blive forhøjet med samme procent som den oprindelige indtægt, og der bliver derfor på disse indtægtstrin ikke tale om, at indkomstforøgelsen beskattes særlig hårdt. De gældende regler bevirker i de fleste kommuner, at en indtægtsforøgelse på f. eks. 1 000 kr. beskattes hårdere, når indtægten i forvejen ligger mellem 5 000 og 15 000 kr., end den samme indtægtsforøgelse hos en skatteyder med en indtægt på over ca. 15 000 kr., hvilket jo er et ganske urimeligt og uholdbart forhold.

For at undgå disse ulemper har man i udvalget drøftet en omlægning af den kommunale indkomstbeskatning, således at skattebeløbene fremtidig beregnes ved hjælp af progressive rateskalaer ligesom indkomstskatten til staten og kommuneskatten i de tre hovedstadskommuner. Ved et sådant system opnår man, at der ved indtægtsforøgelser alene bliver tale om forhøjet beskatning af selve indkomstforøgelsen, medens beskatningen af den oprindelige indkomst ikke sættes i vejret.

Ligningsskalaerne i de enkelte kommuner er ret forskellige. For at undgå, at overgangen til det nye system skal medføre for store forskydninger i beskatningen for den enkelte skatteyder, foreslås det, at kommunerne får adgang til at vælge mellem 5 forskellige rateskalaer. Disse rateskalaer er udformet således, at de nogenlunde svarer til beskatningsforholdene i de forskellige typer af kommuner.

De foreslåede rateskalaer angiver alene skattens grundbeløb. Den enkelte kommune må derfor hvert år — under hensyn